

השבועון המצוייר לאינפורמציה

המערכת והמנהלה: רחוב נליסקו 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "א ה ל") ת.ד. 136, טל. (זמני) 60785 מען למברקים: "עולמפרס" מו"פ: העולם הזה בע"מ

2/12 '22

מכתבים

הרגל ענה על התורן

לא אחת הרגיש חזרו והרגיש עורך העולם הזה שהעתון מסתפק בהנשת חומר אינפורמטיבי, עובי דות ומסמכים בלבד, ועל הקורא להסיק באופן אישי את מסקנותיו, ואמנם המשכתם במסורת זו עד השבוע, כשעברתם את הרוביקון.

גדעון הגרי, מסמיה החדשה

אף כי בעל המאמר תמן באופן אישי בצד אחד, אין העולם הזה סבור כי המאמר עבר את קו התייחסות של אוניקטיביות מחולטת במסירת העובדות.

דגל העולם הזה עלה שוב לראש התורן

היהודית וייל, חיפה קראתי את המאמר. ר"פ אני שולח לכם 10 ל"י. נא להעבירו לימאים.

יוסף נטסי, יפו

אף כי אין העולם הזה עוסק במגביות, הוא מוכן במקרה זה לקבל את תרומות קוראיו, להטבירן למזכירות הימאים יחד עם תרומות חברי המערכת.

מאמר יפה, מלהיב — אך לא אוניקטיבי. האם שכתב אורי אבנרי שיש צד שני למסע?

ישראל קרינסקי, תל-אביב המאמר נכתב אחר שיחות מקיפות עם בא"רת הימאים, חברת שוהם והועד הפועל של ההסתדרות. הוא השתדל להביע את דעות כל הצדדים.

אני מתאר לעצמי שאהרון דולב לא היה צריך להיות כה אכזרי. בכתבו את המלים האכזריות 14 איש מכיון הקוראים ימותו בשנה הקרובה בתאונות דרכים (העולם הזה 733 הנריש את הסאה. אני מצטער שאין זה סגנון לכתיבה בעתון.

מרדכי קליגר, חיפה

הסבור הקורא קליגר שהמוות אכזרי פחות? מה יעשה אם שנפצע בתאונת דרכים ואיבד את כושר עבודתו? בדרך כלל בשוהרר הנהג בעלרבות והנפגע נושא הוצאות הריפוי וההחלמה, המשפ"ט טים נמשכים הרבה זמן. בינתיים איבד הנפגע את פרנסתו ואת שמחת החיים ומסופו פסכולוגית בתקופת המשפט מעומם ההוצאות. אין אפשרות לקבוע מיד את מידת האשמה של הנהג ולהענישו מיד אם הוא נמצא אשם?

צ. אלוני, נתניה

עד כה לא היה נתון שיעור את הכעיה בצורה כה מהפכנית, מועזת ואנושית. אולם פרט אחד נשכח מלכם: הילדות בתמונת השער שהיו

נקיים בעצמנו — לפני שנבוא ונדרוש מאז חרים.

במלים אחרות: המהפכה השניה תתחיל ברגע שתקום סמכות מוסרית חדשה, סמכות חלוצית חדשה. ברגע שיימצאו שוב צערי, רים, ויהיו גם קומץ זעיר, שיהיו שהורים מן המגפה הכללית של שחיתות ורדיפה אחרי הנוחיות, הבצע והמוותרות.

דובר על "הליכה לנגב". וענה מי שענה: אם נלך לנגב, לא נשנה את פני הדברים, השחיתות תשאר בתל-אביב.

אלום הנגב הוא בכל מקום. הנגב הוא בלב שלג, וכל אחד יכול ללכת אליו. פרו שו: היתור על נוחיות ומוותרות; ההי ענות להקרבה אישית, בלתי-מצעית, במי אבק על הצדק והטוהר; הירידה הכרתית מרמת-מחיה שאי-אפשר לקיימה מבלי לרדת תהומה; חידוש הערכים המוסריים.

*

פעם היינו מחנה גדול. היינו מחנה יפה. תפקידנו היה מוצמם, ולכן היה קל: הקרב. קם במוחה זה סגנון חיים חדש, אציל ורענן — זה שחיים חפר הנציח אותו בשירי הציונות. היה קו ברורי, ישר וחד בין חבר ובין דרך, והיה ברור בהחלט מה נאה לו לעשות לחבר, ומה הופך אותו לדרך. היה ברור שאין משאירים חבר בשדה, ושואין מלשינים עליו, ואין משתמטים כדי לשלוח את הולת — חוק בלתי כתוב של כמה מאות סעיפים.

כל זה נשבר בעורף. ברגע שהמתנדב הפך משוגע, דווקא שוט, בלתי-נורמלי, וזה שנש"אר במשרד היה הפיקח, הנבון, הנורמלי — ברגע זה הפך כובע-הגרב למוצג של מוזי און. כי בסופו של דבר השתכנעו הדון קישוטים שאכן הם אינם בסדר, שהם משו געים. הם הלכו להם.

אולם אם יקום הקומץ וירים שוב נס של מעשים, ברגע שיקום ויאמר: אנחנו הגנו הנורמליים, הם — מחממי הכסאות, אנשי הכזב הציני, אנשי ה"צריך-לדעת-להסתדר" — הם הבלתי-נורמליים, הרי אז נכניס למר זיאון את העניבה המבריקה, נתבוש מחדש את הגרב המקומט של המשפחה היוצרת.

*

לפיכך: אל נשא את עינינו אל הפגנות פוליטיות עקרות.

נצא מן הרפש הכללי ונקבע שוב לוח של-כבוד, חוק אילם חדש ותובעני, נקבע מחדש: כך נאה לעשות וכך לא נאה לע שות. נאה להקריב מזמנו ומנוחיותנו, בלי פקודה מלמעלה, לשרות אחים — במעברות, במפעלים חלוציים, בכל מקום שם יש צורך ברוח צעירה, יוצרת, מתנדבת. לא נאה: לק נות בשוק השחור, לקבל חבילות מאמריקה, להתהדר בלבוש, לקיים רמת-מחיה ת" ליה באויר.

יש צורך בסמלים חדשים, שלא יהיו שוב ריקים מתוכן, חוק אילם יכולים להתלכד כל הטובים והיפים, כל אשר יש להם דם וועד משהו — סמלים של מעשים, של הגשמה עצמית, של הליכה בראש. כי רק אז נוכל להבדיל בין מתכת וזוהמה, נוכל לגר לות למי הכושר להנהיג והסמכות המוסרית להנהיג, מי ראוי שנלך אחריו — כשם שי דענו זאת בימי הקרב הגדולים.

אפשר לומר שזוהי גישה רומנטית, איר טופית. זו אמת. אולם מה געשה — בדרך זה וברור הקודם — שלא בתוקף הגישה הרומנטית והאוטופית?

אמת, אי-אפשר להביא המונים לנגב. אך אפשר להביא את הנגב אל ההמונים.

הצויר

במו עיני המרפסת הניידה

באוטובוס נדוש עד אפס מקום חזר הני

הג על הכרתו הידועה, להתקדם פני מה, בבקשה ו" כשהקהל מתמרמר, כמקור בל: "לאן להתקדם? אולי לעלות על ה גג?"

אולם אחד הנוסעים מצא פתרון: הוא פתח את הדלת האחורית והכריז: "בב" קשה לצאת אל המרפסת!"

הקוראת תמר אביאני, ד. צ. 146, צה"ל, זוכה בפרס של 1 ל"י (בבקשה!)

בזמן האחרון שמתי לב שהלק מן החומר בעולם הזה דומה לחומר של העיתונים האמריקאיים המר פיעים בארץ כמה ימים אחריו. למשל, סיפור הדומה לסיפורים על הנרדל נדריואן (העולם הזה 733) הופיע כעבור חמשה ימים, עם כמעט אותן התמונות, בניוסויק, האם יש לכם קשר סודי עם עתונים אלה?

אשר למוניק, תל-אביב לא אולם העולם הזה נהנה מאותם מקורות האינפורמציה, מעבד את החומר הגלמי לפי שיטות דומות. אם הוא מקדים את העיתונים הבינלאומיים בשלושה עד חמשה ימים, הרי זה בגלל המנגנון הכבד יותר ודרך המשלוח הארוכה של אותם העיתונים.

התצלול העולם הזה (734) פירסם במאמרו על המרד הימי תמונה של המת-נרכים להצלת הצי, אחד האנשים המצוינים בתמונה זו, הימאי אברהם אירי, שנפח במקרה כמה קוב, אינו נמנה עם מפירי-שביותה אלה, אלא הנהו חבר אחד השוי-תים. העולם הזה מבקש סליחתו.

השער

מעפע לפעם משתדל העולם הזה לגלות את עקבות הצעירים והצעירות, חובשי כובעי הגרב, שהופיעו על עמודיו בימי מלחמת העצמאות. מה קרה להם, מה מעשיהם כיום? תמונות אלה, שצולמו ימים מעטים לפני הקמת המדינה בניר-עם משלו את תשומת לב המערכת במיוחד, אולי בשל החן המיוחד של הצעירה. הפעם האיר המזל: לא זו בלבד שנתגלו עקבותיה של רחל לוי, בת ירושלים בת 21, אלא שנתגלה גם סיפור מענין ביותר.

ימים מעטים אחר צילום התמונות, בהתקרב הפולש המצרי לניר-עם, הועסקו כל אנשי המקום, וביניהם רחל בת הפלמ"ח, בהפירות. הם הספיקו לחפור שוחקת, אך טרם הספיקו לחברן זו לזו, כשהחלה ההפגזה הגדולה. רחל קפצה לתוך שוחה, היתה בה לבדה, לא יכלה להצטרף לאחריה מפני שהשוחה היתה מנותקת. היא קיבלה התקפת פחד היסטורית, החלה דואגת לחייה. אחד מבני המשק הרגיש במצבה, רץ אליה מבעד לשטח המופגז כדי להרגיעה. רחל ביקשה אותו לכסות אותה בגופו. האיש עשה זאת. כעבור כמה דקות התפוצץ בשוחה פגז מצרי, רחל נפגעה בשני המקומות שלא היו מכוסים: ברגל ובכתף. החבור רוסק לחלוטין. הוא גסס כמה דקות ומת. רחל נשארה אתו ארבע שעות בשוחה. עד שנגמרה ההפגזה. מאז דמתה דרכה של רחל לזרכם של פצועים רבים אחרים. היא הובאה באחד הלילות בשיירה לבית-הולים הדסה בתל-אביב, שם הוצאו מגופה הרסיסים הגדולים ביותר. הרסיסים הקטנים נשארו, משרד התיירות חתן לה מונן ביפו. אולם העבודה היתה קשה מדי בשבילה. היא נזכרה שלמדה פעם לרקוד, חפשה לה מקצוע חדש. המקצוע שנמצא היה מקורי למדי: רחל היא הנערה המרחפת באויר בהצגתו של יוקי הקוסם. בכל זאת ביקשה, במיוחד, שלא יכתבו עליה שהיא נערה קוסמת.